γικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

»Πρὶν ἀκόμη ξημερώσει, μᾶς ἔσωσε ὅλους ἕνα πλοῖο τῆς γραμμῆς, ποὺ πήγαινε κατὰ τὴ Χάβρη. Ἀμέσως ἔγινε προσκλητήριο. Ὁ λογιστὴς εἶχε σώσει τὰ βιβλία του κι' ἀκούστηκαν ὅλα τὰ ὀνόματα... Δὲν ἔλειπε κανείς! Δὲν ἔλειπε, παρὰ μονάχα ὁ πλοίαρχος Μπονεβάλ, ποὺ χάθηκε, θῦμα τοῦ καθήκοντος, γιὰ κάποιον ἄγνωστο ἀσφαλῶς λαθρεπιβάτη, κάποιον κακοποιὸ ἴσως, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ταξειδέψῃ μὲ τακτικὸ διαβατήριο, ποὺ κι' αὐτὸς ὅμως ὁ κακορίζικος, πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴν τόλμη του.

»Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα, γιατὶ τὸ δρᾶμα σας, γιατὶ ἡ «κραυγὲς» προπάντων τοῦ φινάλε, μοῦ ἔκαναν τόση ἐντύπωσι, μοῦφεραν πραγματικὴ ἀνατριχίλα;... Ἀλλά, ὅπως βλέπω, κι' ἡ δική μου διήγησι φαίνεται νὰ σᾶς συγκίνησε πολύ... Χάλασε τὸ χρῶμα σας, κιτρινίσατε. Τί ἔχετε, ἀγαπητέ μου, μαΐτρ;

»—Μὲ συγχωρεῖτε... ἡ κραυγή... μέσα στὸ πλοῖο... φώναζε, εἴπατε, τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια, ὅπως κι' ὁ νέος ποὺ κινδυνεύει στὸ ἔργο μου;...

—Ἀκριβῶς τὰ ἴδια, ὅπως σᾶς τὰ ἐπανέλαβα.

—Καὶ τὸ ναυάγιο ἔγινε... στὶς 16 Μαΐου, κατὰ τὸ βράδυ;...

—Μάλιστα, μόλις εἶχε βραδυάσει...

—Τότε, εἶνε... εἶνε τρομερό! εἶνε φρικτό, κύριε!... Μοῦ εἶχαν ζητήσει, ἀκριβῶς γιὰ κείνη τὴ μέρα τοῦ ναυαγίου, αὐτὸ τὸ μονόπρακτό μου δραματάκι, νὰ παιχθῆ ἀπ' τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ στὸ Παρίσι... Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα νομίζατε ἀνεξήγητα... Ὅταν ἔγινε ἡ καταστροφὴ τοῦ «Φερνάνδου-Ντυμόν», κάποιος ἐπιβάτης παρακολουθοῦσε χωρὶς ἄλλο, μὲ τὸ φορητὸ ραδιόφωνό του τὴν ἐκπομπὴ τοῦ ἔργου μου. Καὶ τὸ ραδιόφωνο αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ δέχεται τὴν ἐκπομπή του, μόνο του, ἀφοῦ ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σκάφος. Ὥστε δὲν ὑπῆρχε πειὰ κανεὶς πάνω στὸ πλοῖο! Μιὰ φωνή, μονάχα ἀκούστηκε, μιὰ φωνή! Ἡ φωνὴ τοῦ ἠθοποιοῦ, ἀπ' τὸ Παρίσι, ποὺ ἔπαιζε τὸν πρῶτο ρόλο, μποροῦσε στὸ μικρόφωνο!

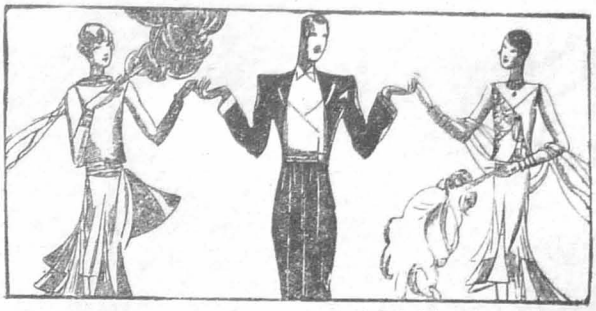

—Θεέ μου! Εἶνε δυνατὸν αὐτό!... Μὰ τότε,... τότε, δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθη κανεὶς ἄλλος αὐτό! Πρέπει νὰ σεβασθοῦμε τὴ μνήμη τοῦ πλοιάρχου Μπονεβάλ. Δὲν πρέπει νὰ μάθη ὁ κόσμος πὼς θυσιάστηκε ἄδικα, χωρὶς λόγο! Οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκληροί! Δὲν παραδέχονται ἡρωϊσμοὺς ἀπὸ μιὰ πλάνη. Ἂς σιωπήσουμε λοιπόν... Ἂν θέλετε ὅμως, νὰ τὴν ἀλλάξουμε τώρα αὐτὴ τὴν κραυγὴ τοῦ φινάλε τοῦ ἔργου σας. Ὥς τώρα μὲ συγκινοῦσε, μοῦφερνε δάκρυα στὰ μάτια· τώρα ὅμως... ναί, τώρα, μὲ τρομάζει, μὲ τρομάζει!...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κοπλιμάν.

Ὁ Πότς κι' ὁ Γκραμπ ἔχουν ἐμπορικὸ συναγωνισμό. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ εἶνε κ' οἱ δυὸ μέλη τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου. Μιὰ μέρα, μετὰ μιὰ ζωηρὰ συνεδρίασι, ὁ κ. Πότς εἶπε:

—Ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι γιὰ νὰ κερδ'σῃ κανεὶς χρήματα!

—Ναί! εἶπε ὁ κ. Γκράμπ, ἀλλὰ μονάχα ἕνας τίμιος τρόπος!

—Καὶ ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος; ρωτᾶ μὲ περήφανο ὕφος ὁ κ. Πότς.

—Ἀ! ἀπαντᾶ ὁ κ. Γκράμπ μ' εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν ἤταν δυνατὸν νὰ τὸν γνωρίζετε!..

* * *

Κατόρθωμα.

Κάποτε ἕνας νέος καυχόταν στὴ παρέα του πὼς ἤταν γενναῖος κι' ὅτι ἔκανε τοῦτο κι' ἐκεῖνο τὸ κατόρθωμα. Ἀφοῦ τὸν ἄκουσαν κάμποση ὥρα νὰ κομπάζῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του τὸν ρώτησε:

—Ἄκουσε, Μπόσκ: Μᾶς εἶπες ὅσα κατορθώματα μπόρεσες νὰ κάνῃς ὡς σήμερα. Γιὰ ποικιλία τώρα, δὲν μᾶς λὲς κάτι ποὺ νὰ μὴ μπορῆς νὰ τὸ κάνῃς κι' ἀναλαμβάνω νὰ τὸ ἐκτελέσω ἐγώ!

—Φίλε μου! ἀπαντᾶ ἀδίστακτα ὁ φλύαρος νέος, δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου. Ἀναλαμβάνεις νὰ τὰ πληρώσῃς ἐσύ;

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

Τίποτε τὸ ἐκπληκτικώτερον τῶν συμπτώσεων στὴ ζωὴ αὐτή. Ἰδοὺ μερικὰ καταπληκτικὰ παραδείγματα:

Ἡ ἀνάκρισις, ἡ ὁποία διεξήχθη τελευταῖα στὴν πόλι Νιουκάστλ τῆς Ἀγγλίας, γύρω ἀπὸ τὸν βίαιο θάνατο κάποιου Μποῦτερ, ψαρᾶ τὸ ἐπάγγελμα, ἔφερε εἰς φῶς τὰ πιὸ ἀπίστευτα περιστατικά. Ὁ ψαρᾶς αὐτὸς εἶχε φονευθῆ σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα καὶ στὸ πτῶμα του βρέθηκε ἕνα συμβόλαιο ἀσφαλείας ζωῆς γιὰ 1.000 λίρες. Ἡ χήρα τοῦ θύματος, ἡ ὁποία εἶχε κληθῆ νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς, κατέθεσε ὅτι ὁ φονευθεὶς ἤταν ὁ δεύτερος ἄνδρας της κι' ὅτι καὶ ὁ πρῶτος εἶχε σκοτωθῆ ὑπὸ τὶς ἴδιες ἀκριβῶς συνθῆκες κι' ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἀσφαλισθῆ γιὰ 2.100 λίρες!

Εὐτυχισμένη χήρα!...

* * *

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ἕνας συσκευαστὴς σολωμῶν ἀπὸ τὸ Βανκούβερ, ἔτσι, χάριν ἀστειότητος, ἔγραψε τ' ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ κατόπιν τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἕνα κουτὶ σολωμοῦ. Τὸ κουτὶ αὐτὸ ἀγοράστηκε καὶ ἀνοίχτηκε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα στὸ Τορόντο, τὴν ὁποίαν ὁ συσκευαστὴς αὐτὸς εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, κίχως ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος.

Ὥστε πιάστηκε ὁ φίλος στὰ πράσσα!...

* * *

Τὸν Μάρτιο τοῦ ἔτους 1898 κάποια κυρία Μπισσέ, ἀπὸ τὴν κωμόπολι Λανελὶ τοῦ Βελγίου, περπατοῦσε ἀμέριμνη ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ὅταν ἔξαφνα σωριάστηκε κάτω, καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὴν σηκώσουν οἱ παρατυχόντες διαβάτες, ἐξέπνευσε.

Ὅπως ἀπεκαλύφθη κατόπιν, ἕνα χρόνο πρίν, τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ ὥρα, ὁ σύζυγός της, ἐνῶ διάβαινε κ' ἐκεῖνος μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο προαύλιο, εἶχε πέσει κάτω νεκρός, προσβληθεὶς ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς!...

* * *

Διαβολικὴ ἐπίσης ἤταν ἡ σειρὰ τῶν συμπτώσεων, ἡ ὁποία παρουσιάστηκε στοὺς θανάτους μιᾶς οἰκογενείας ἀπὸ τὸ Ὀχάϊο τῆς Ἀμερικῆς, ὀνομαζομένης Κέμπ. Ὁ Ζωσσίας Κέμπ κι' ἡ γυναῖκα του πέθαναν καὶ οἱ δυὸ τὴν ἴδια ὥρα καὶ θάφτηκαν κατόπιν μαζὶ στὸν ἴδιο τάφο. Τὸ πιὸ παράξενο εἶνε ὅτι ὁ θανάτός τους αὐτὸς ἤταν μιὰ πιστὴ ἐπανάληψις τοῦ θανάτου τῶν γονέων τους, οἱ ὁποῖοι πέθαναν κι' ἐκεῖνοι τὴν ἴδια ὥρα καὶ θάφτηκαν μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες τους σ' ἕναν κοινὸ τάφο!

* * *

Μιὰ μέρα ἕνα μέλος τῆς Ἀεροπορικῆς τῆς Σύνελ, στὸ Λονδῖνο, ὁ ἀεροπόρος Μὰξ Μάρσδεν, εἶχε πάρει μαζύ του στὸ ἀεροπλάνο ἕνα φίλο του καὶ πετάξανε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ δεύτερου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ φίλος τοῦ ἀεροπόρου ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, περίεργος νὰ διακρίνῃ τὸ σπίτι του, ὁ ὁρμητικὸς ἄνεμος τοῦ πῆρε τὰ γυαλιά... Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἑνάμισυ χρόνο βρῆκε τὰ γυαλιά του, τελείως ἄθικτα, μέσα στὸν κῆπο του!...

* * *

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, διηγεῖται κάποιος Τζὼν Τσεζσμπόυτ, παρευρισκόμουν σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀπογευματινὴ παράστασι, ποὺ ἐδίδετο σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου. Στὴν παράστασι αὐτὴ παίχτηκε κ' ἕνας μονόπρακτος διάλογος, «Οἱ Δυὸ Τρελλοί». Ἔπαιζαν σ' αὐτὸν ἕνας πολὺ γνωστὸς ἠθοποιὸς μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐπειδὴ ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὶς ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις, ἔλαβα κι' ἐγὼ μέρος σὲ μιὰ τέτοια θεατρικὴ παράστασι, σ' ἕνα "Ασυλο Ἀνιάτων, στὸ Λονδῖνο. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἀρχώστων τοῦ ἰδρύματος, ποὺ συνήντησα πρὸ τῆς παραστάσεως, ἤταν καὶ ὁ παρατάνω γνωστός μου ἠθοποιός, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ εἶχε τρελλαθῆ καὶ ἀργότερα πέθανε. Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως τῆς συμπτώσεως, ἤταν τὸ ὅτι ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος ἠθοποιὸς παρηκολούθησε στὸ "Ασυλο τὴν ἐρασιτεχνική μας παράστασι—μιὰ φάρσα—τῆς ὁποίας τὸν πρωτεύοντα ρόλο, ποὺ ὑπηδιοῦν τώρα ἐγώ, τὸν εἶχε κρεάρει πρῶτος ἐκεῖνος, ὅταν ἤταν καλά.

* * *

Στὸ Παρίσι, πρὸ ὀλίγου χρόνου, καὶ μάλιστα τὴν 29ην Φεβρουαρίου, ἕνας ψαρᾶς, ὀνομαζόμενος Ἀρόὲρ, παρεσύρθη ἀπὸ ἕνα τροχιοδρομικὸ ὄχημα καὶ διεμελίσθη. Μὲ τὸ δυστύχημα αὐτὸ ὅμως ἐξακριβώθηκε τὸ ἑξῆς καταπληκτικό: Δεκαέξη χρόνια πρὶν καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμερομηνία ἡ μητέρα τοῦ θύματος εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐπίσης δὲ τὴν 29ην Φεβρουαρίου τοῦ προηγούμενου... δίσεκτου ἔτους εἶχε διαμελισθῆ ἀπὸ ἕνα τροχιοδρομικὸ ὄχημα ὁ πατέρας του. Τὴν αὐτὴν δὲ πάντοτε ἡμερομηνία εἶχαν πεθάνει, ἀπὸ φυσικὸ ὅμως θάνατο, ὁ παπποῦς του, οἱ δυὸ ἀδελφοί του καὶ τὸ μονάκριβό του παιδί....